

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 24998

гр. София, 27.11.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в закрито заседание на 27.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

като разгледа дело номер **11762** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.166 ал.3 от АПК, вр. чл. 172 ал.5 и 6 от ЗДвП.

Образувано е по жалба на А. Д. И. от [населено място] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 22-0353-000145/01.11.2024 г., издадена от мл. автоконтрольор към ОДМВР- РУ Своге, с която на основание чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП на А. Д. И. е наложена ПАМ– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Изложени са съображения за незаконосъобразност на оспорвания административен акт.

В жалбата е направено искане за спиране на допуснатото предварително изпълнение на обжалваната заповед.

Ответникът при изпращане на административната преписка в съда, не е изразил становище по искането за спиране.

Като обсъди доводите, изложени от жалбоподателя, съдът в настоящия състав намира следното:

Искането за спиране е направено от надлежна страна- адресат на оспорения административен акт, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, същото е неоснователно.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

В конкретния случай със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 22-0353-000145/01.11.2024 г., издадена от мл. автоконтрольор към ОДМВР- РУ Своге, на основание чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП е наложена ПАМ– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Същата е наложена във връзка с

констатирано управление на МПС от водач, след употреба на наркотични вещества. Със специалната норма на чл. 172, ал.6 от ЗДвП е предвидено, че подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка. Т.е. налице е допуснато по силата на закона предварително изпълнение, поради което не следва в акта да бъде постановено такова на основание чл.60 АПК.

Законовата презумпция за високата обществена значимост на защитените обществени отношения, а именно безопасността на движението по пътищата и преустановяването на административни нарушения, които застрашават живота и здравето на хората, е основанието за допускане на предварително изпълнение на този вид принудителни мерки по силата на закона. Законът за движението по пътищата не регламентира основанията, при които съдът може да спре изпълнението на административния акт, поради което в случая е приложима нормата на чл. 166, ал.4, вр. ал.2 от АПК. Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон /в случая ЗДвП/, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на чл. 166, ал. 2 от същия кодекс. В този смисъл е и ТР № 5/2009 г. на Общото събрание на съдиите във ВАС. Предпоставка за постановяване на неговото спиране е наличието на друг противопоставим интерес, който по степен на важност е от категорията на изброените в чл. 60, ал. 1 от АПК. Следователно, за да спре допуснатото по силата на закона изпълнение съдът следва да установи, че то би могло причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. В тежест на жалбоподателя в административния процес е да установи наличието на обстоятелства, при които спирането на изпълнението на оспорената заповед е основателно, а именно да посочи вредите и да представи доказателства за вида им и за вероятността те да настъпят, ако обжалваният административен акт бъде изпълнен преди съдът да се произнесе по неговата законосъобразност.

В процесния случай жалбоподателят не сочи и не ангажира доказателства относно причиняване на значителни вреди в резултат на предварителното изпълнение на наложената ПАМ. Т.е. не се излагат сериозни аргументи, съобразно посочените законови критерии за спиране изпълнението на акта. Априори, не се установява наличие на противопоставим интерес, който по степен на важност да е от категорията на изброените в чл. 60, ал. 1 от АПК. Тези вреди не се предполагат и не могат да бъдат изведени само от характера на заповедта, защото по силата на закона е презюмиран общественият интерес за допускане на предварителното ѝ изпълнение. Оспорващият следва да обоснове вероятността от настъпването на вредите, с оглед преценката за значителността и поправимостта им, което в случая не е сторено.

При това положение не може да се приеме, че са налице основания за спиране на допуснатото от закона предварително изпълнение на наложената ПАМ.

Следва да се отбележи, че изложените доводи в жалбата в насока незаконосъобразност на оспорения акт са неотносими към преценката за основателност на искането за спиране на същия. Преценката за законосъобразност на издадената заповед съдът ще осъществи с акта си по същество. В случай на отмяна на оспорения административен акт, жалбоподателят разполага с възможност да защити правата си, като претендира обезщетение по предвидения законов ред.

По изложените съображения съдът счита, че не са налице предпоставките по чл.166, ал.2 от АПК и искането за спиране на предварителното изпълнение на заповедта следва да бъде отхвърлено.

Мотивиран от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на А. Д. И. за спиране предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0353-000145/01.11.2024 г., издадена от мл. автоконтрольор към ОДМВР- РУ Своге.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: